

аспекти: а) забезпечення, захист і поновлення у разі порушення прав і свобод фізичних і юридичних осіб у сфері внутрішніх справ держави; б) удосконалення системи державного управління сферою внутрішніх справ; в) удосконалення процесів внутрішньої організації та діяльності органів внутрішніх справ та проходження служби їх працівниками.[4,с.49]

Список використаних джерел:

1. Актуальные проблемы административного и финансового права: Монография / С.С.Валитов, Н.Е. Косач, Н.А.Трегубец, Н.В.Удод, А.А. Петренко, Е.М.Сынкова, Ю.А.Костенко под. Ред. С.С.Валитова. – Донецк: Изд-во «Ноулидж» (донецкое отделение). – 2013.– 238 с.
2. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Адміністративне право України: Підручник. /В.К.Колпаков, О.В.Кузьменко – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.
3. Д'яченко В.В. Особливості розмежування політичного та адміністративного рівнів системи державного управління України/В. Д'яченко // Тем. збірн. наук. праць. – Київ, – 2011, с. 29-44.
4. Шопіна І.М. Адміністративно-правове регулювання управління органами внутрішніх справ України:автореф.дис. ...канд.юрид.наук: 1.11.2012/І.М.Шопіна; Київ Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ; наук.керів.В.Т.Білоус. – К. – 27 с.

Пузанова Г.И.

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри конституційного права та державного управління,
Міжнародний гуманітарний університет*

ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

В умовах глибокої політичної та посилюючої зв'язку з цим економічної кризи, актуальними стають питання стабілізації усіх процесів в Україні, в тому числі економічних та такого її напрямку як іноземне інвестування.

Згідно даних Державної служби статистики України, обсяги прямих інвестицій в економіку України за період з 01.10.2011 р. до 01.10.2012 р. збільшились з 48466,2 до 52 673,8 млн. дол. США, тобто на 108,7%; а за період с 1.10.2012 р. до 1.10.2013 р. – з 52673,8 до 56565,2 на 107,4% [1], тобто спостерігається незначне зниження приросту іноземних інвестицій, що вказує на необхідність дослідження даних питань і вироблення адекватної, продуманої і ефективної політики іноземного інвестування.

Відзначимо, що останнім часом питання політики взагалі, а також окремих її напрямів були об'єктом дослідження учених економістів, політологів, юристів і ін., а також об'єктом дисертаційних досліджень: М.В. Беляєва, Н.В. Бобровської, Є.Р Бодунова, Т.О. Гуржій, В.О., Каретної, Т. Морозова, С. Познякова, В. Поєдинок та ін. [2], однак в них не розглядалися питання державної політики іноземного інвестування, що обумовлює актуальність даного дослідження.

Стаття 10 Господарського кодексу України від 16 січня 2003 р. [3] визначає основні напрями державної економічної політики держави, якими є структурно-галузева політика; інвестиційна політика, амортизаційна політика,

політика інституціональних перетворень, цінова політика, антимонопольно-конкурентна політика, бюджетна політика, податкова політика, грошово-кредитна політика, валютна політика, зовнішньоекономічна політика, а також екологічна політика, соціальна політика захисту прав споживачів, політика зайнятості, політика соціального захисту та соціального забезпечення. Таким чином, в даному законі закріплені основні напрями державної економічної політики, в тому числі й такий як іноземне інвестування. Виділення іноземного інвестування як самостійного напрямку економічної діяльності підтверджується наявністю спеціального законодавства, регулюючого іноземне інвестування; визначенням статусу іноземного інвестора як учасника даної діяльності; іноземних інвестицій та її видів; форм іноземного інвестування і тому подібне.

Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 1 липня 2010 р. [4] визначає засади внутрішньої та зовнішньої політики України у сферах розбудови державності, розвитку місцевого самоврядування та стимулювання розвитку регіонів, формування інститутів громадянського суспільства, національної безпеки і оборони, в економічній, соціальній і гуманітарній сферах, в екологічній сфері та сфері техногенної безпеки, а також засади зовнішньої політики України.

Стаття 7 вказаного Закону визначає засади внутрішньої політики в економічній сфері. У даній статті продубльовані напрями внутрішньої економічної політики України, які більш повно, всесторонньо і концентровано закріплені в ст. 10 ГК України. Крім того, в даній статті не знайшов закріплення такий її напрям як іноземне інвестування.

У статті 11 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» також визначені засади зовнішньої політики, одним із напрямів якої є розширення міжнародного співробітництва з метою залучення іноземних інвестицій, новітніх технологій та управлінського досвіду в національну економіку в інтересах її реформування, модернізації та інноваційного розвитку. В зв'язку з цим, вважаємо не обґрунтованим те, що у внутрішній політиці іноземне інвестування не виокремлюється як самостійний напрям економічної діяльності, так як саме внутрішня політика визначає напрями зовнішньої економічної політики держави. Тому вважаємо за необхідне у Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» внести в ст. 7 доповнення про впровадження політики регулювання державних відносин діяльності іноземних суб'єктів господарювання на своїй території.

Крім того, при розробці державної політики іноземного інвестування необхідно враховувати й міжнародно-правовий досвід регулювання даних видів прав відносин. Так, Монтеррейський консенсус Міжнародної конференції з фінансування розвитку ООН 2002 р. [5] встановлює, що для залучення і розширення притоку продуктивного капіталу країни повинні продовжувати вживати зусиль щодо забезпечення прозорого, стабільного і передбачуваного інвестиційного клімату при належному забезпеченні дотримання договорів і повазі до прав власності, заснованих на раціональній макроекономічній політиці і діяльності інституцій, що надають як вітчизняним, так і міжнародним підприємствам можливість діяти ефективно, прибутково та з максимальним внеском у розвиток. Особливі зусилля вимагаються в таких пріоритетних сферах, як економічна політика та регуляторна база, необхідні для заохочення та захисту інвестицій (п. 21).

На основі Монтеррейського консенсусу в рамках ОЕСР були розроблені Основи політики щодо інвестицій (Policy framework for investment) 2006 р. [6].

Цей документ, що має рекомендаційний характер, охоплює 10 сфер політики, які вважаються визначальними у створенні здорового середовища для усіх інвесторів, від малих та середніх до багатонаціональних підприємств. Цими сферами є: інвестиційна політика; сприяння інвестуванню; торгівля; конкуренція; оподаткування; корпоративне управління; політика заохочення відповідальної ділової поведінки; розвиток людських ресурсів; розвиток інфраструктури і фінансового сектора; публічне управління.

В рамках кожної з цих сфер політики країнам пропонується перелік питань, які допомагають визначити, чи сприяє їхня політика інвестиціям. Як підкреслює В. Поєдинок [7, с. 36], в даному рішенні визнається, що на якість інвестиційного клімату впливає широкий спектр різних напрямів державної політики, що вимагає взаємоузгодженості між цими напрямками, їх концептуальної єдності. Цей інтеграційний підхід дозволяє виявляти «слабкі ланки» загальної економічної політики держави, які потребують реформування.

В основах політики щодо інвестицій ОЕСР встановлено, що її якість «прямо впливає на рішення усіх інвесторів, як малих так і великих, вітчизняних або іноземних. Прозорість, захист прав власності та недискримінація є принципами інвестиційної політики, які лежать в основі зусиль щодо створення здорового інвестиційного середовища для всіх [12, с. 13]. Крім того, в Основах зазначено перелік питань, які визначають ступень відповідності інвестиційної політики зазначеним принципам.

Таким чином, при розробці власної інвестиційної політики державам, в тому числі і Україні, необхідно враховувати норми міжнародного права та рекомендації міжнародних економічних інститутів з метою розвитку інвестиційних процесів.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики // <http://www.ukrstat.gov.ua>
2. Беляєва М.В. Конституційно-правові засади політичної функції Української держави : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук : 12.00.02 / М.В. Беляєва // НУ «Юрид. акад. України ім. Я. Мудрого». – Х., 2012. – 22 с.; Бобровська Н.В. Державна екологічна політика – ефективне природокористування / Н.В. Бобровська // Економіка та держава : Міжнародний науково-практичний журнал. – 2013. – № 3. – С. 98-100; Бодунов Е.Р. Публічне адміністрування іноземного інвестування в Україні : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук : 12.00.07 / Бодунов Євген Рудольфович // Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна». – Київ, 2013. – 19 с.; Гуржій Т.О. Державна політика безпеки дорожнього руху : теоретико-правові та організаційні засади : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Гуржій Тарас Олександрович // Дніпропетров. держ. ун-т внутрішніх справ. – Дніпропетровськ, 2011. – 40 с.; Каретна О.О. Механізми сучасної державної молодіжної політики України: еволюція та тенденції: дис. ... канд. політ. наук : 23.00.02 / О.О. Каретна // НУ «ОЮА». – Одеса, 2012. – 195 с.; Морозов Т. Складові та концептуальна модель державної політики розбудови національної технологічної інфраструктури / Тимур Морозов // Економіст. Ukrainian journal. – 2012. – № 10. – С. 50-52.; Позняков С. Сучасна роль адміністративно-правового регулювання державної економічної політики в Україні / Спартак Позняков // Підприємництво, господарство і право: Щомісячний науково-практичний господарсько-правовий журнал. – 2012. – № 5. – С. 7-11 та ін.
3. Господарський кодекс : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
4. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України від 01 липня 2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – №40. – Ст. 527.
5. Monterrey consensus of the international conference on financing for development [Electronic resource] / United Nations 2003 – Mode of access: <http://www.un.org/esa/ffd/monterrey/MonterreyConsensus.pdf>. – 25 p.

6. Policy framework for investment [Electronic resource] /OECD, 2006. – Mode of access: <http://www.oecd.org/dataoecd/1/31/36671400.pdf>. – 72 p.

7. Поєдинок В. Державна інвестиційна політика: поняття, об'єкт, цілі, принципи / В. Поєдинок // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2011. – №89. – С. 34-37.

Солодун Г.О.

студентка,

Донецький національний університет

АДМІНІСТРАТИВНО-ГОСПОДАРСЬКА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕДОБРОСОВІСНУ КОНКУРЕНЦІЮ

За останні роки вкрай низькими і нестабільними є показники практики застосування норм, які закріплюють адміністративно-господарську відповідальність за порушення, що пов'язані з недобросовісною конкуренцією.

Аналіз матеріалів адміністративної практики, вивчення думки працівників АМКУ та суддів свідчать, що причиною таких показників правозастосовчої діяльності є недосконалість правових і методичних засад кваліфікації недобросовісної конкуренції. Численні недоліки правової регламентації адміністративної відповідальності за дані порушення, недостатній професійний рівень уповноважених суб'єктів адміністративної юрисдикції, відсутність методичних рекомендацій щодо розгляду відповідних справ – це чинники, які суттєво перешкоджають правильній кваліфікації проступків, передбачених ст. 164-3 КУпАП [2].

Відповідно до законодавства України недобросовісна конкуренція – протиправна, карана поведінка. Норми, що визначають цю поведінку як протиправну містяться у конкурентному законодавстві, а також в інших нормативно-правових актах [3].

За формою недобросовісну конкуренцію можна класифікувати виходячи зі змісту та спрямованості неправомірних дій. Їх можна поділити на три великі групи:

- неправомірні дії, спрямовані на отримання певних переваг над конкурентом за рахунок його інтелектуальної діяльності та ділової репутації;
- неправомірні дії, пов'язані з дезорганізацією виробничого процесу конкурента, створенням йому перешкод у процесі конкурентної боротьби та досягненням неправомірних переваг у конкуренції;
- дії, пов'язані з неправомірним збиранням, розголошенням та використанням комерційної таємниці [4].

Відповідальність за здійснення недобросовісних дій у конкуренції поширюється на суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності-юридичних осіб, що зареєстровані як такі в Україні і мають постійне місцезнаходження на її території, в тому числі на юридичних осіб, майно та/або капітал яких перебуває повністю у власності іноземних суб'єктів господарської діяльності, на органи державної влади, у випадках здійснення ними підприємницької діяльності за своїм функціональним призначенням, якщо вона справляє негативний вплив на конкуренцію.